

Muzeum Polskich Formacji Granicznych

https://www.muzeumsg.strazgraniczna.pl/muz/formacje-ochrony-granic/biografie/1918-1939/kadra/s-t/feliks-stroinski/36822_Feliks-Stroinski.html
01.05.2025, 16:52

plk WP, p.c.k KOP **Feliks Stroński**, urodził się 20 listopada 1899 r. w Lublinie w rodzinie Edmunda Narcyza i Walentyny z d. Podgórskiej. Dzieciństwo spędził w Czerwonym Borze k. Łomży, gdzie jego ojciec był naczelnikiem stacji. Ukończył cztery klasy ośmioklasowego liceum filologicznego w Siedlcach, gdzie był członkiem drużyny harcerskiej. Po rozpoczęciu I wojny światowej, ojciec Feliksa został zmobilizowany, a całą rodzinę w 1915 r. ewakuowano w głąb Rosji. Feliks pracował w Komitecie Obywatelskim w Orszy, uczył się również w Kolejowej Szkole Technicznej w Wielkich Łukach. Początek rewolucji bolszewickiej spędził w Moskwie. W połowie 1918 r. rodzina Strońskich powróciła do Łomży, a w lipcu Feliks Stroński wstąpił do POW okręgu łomżyńskiego. 11 i 12 listopada 1918 r. wraz z braćmi brał udział w rozbrajaniu Niemców. W trakcie tych wydarzeń zginął jego młodszy brat, Jerzy. 13 listopada 1918 r. rozkazem komendanta POW Feliks Stroński został mianowany komendantem piekarni polowej. Jego Oddział POW wszedł w skład Łomżyńskiego Okręgowego Pułku Piechoty (późniejszy 33 pp).

W czerwcu 1920 r. Feliks Stroński zgłosił się jako ochotnik do służby w 33 pp, walczył m.in. pod Pułtuskim, Serockiem i Zegrzem. 29 października 1920 r. został przeniesiony do Oddziału II Sztabu Generalnego i otrzymał przydział do Ekspozytury Wydziału II „Łomża”. Kolejne przydziały to: 8 Brygada Kawalerii i 33 łomżyński pułk piechoty, gdzie jednym z oficerów był brat Jan Stroński. Feliks Stroński awansował na kolejne stopnie: kaprała (10 listopada 1920 r.), plutonowego (1 marca 1921 r.), sierżanta (1 sierpnia 1921 r.). W latach 1921 -1922 był komendantem obwodu Związku Strzeleckiego w Łomży, gdzie zorganizował 28 oddziałów strzeleckich. W tym czasie uzupełnił swoje wykształcenie, kończąc liceum. 1 lipca 1922 r. został mianowany podoficerem zawodowym. W tym czasie nadal pełnił służbę w 33 pp w Łomży. 23 października 1923 r. został mianowany st. sierżantem.

W listopadzie 1924 r. przeniesiono go do tworzonego Korpusu Ochrony Pogranicza i przydzielono etatowo i gospodarczo do 1 Batalionu KOP w Budslawiu z jednoczesnym przydziałem służbowym do kancelarii Dowództwa KOP w Warszawie. Od tego czasu, każdorazowo w przypadku nieobecności przełożonego (urlopu, choroby) zastępował lub pełnił obowiązki kierownika kancelarii. 28 grudnia 1925 r. został wyróżniony przez gen. dyw. Henryka Minkiewicza, dowódcę KOP, nagrodą pieniężną (50 zł) za „sumienne i gorliwe pełnienie służby”.

6 października 1926 r. został etatowo przydzielony do 5 Batalionu KOP w Łużkach, z pozostawieniem pod względem służbowym w Dowództwie KOP. 15 maja 1927 r. przeniesiony etatowo, służbowo i gospodarczo do Oddziału Sztabowego Dowództwa KOP w Warszawie, na stanowisko szefa kancelarii ogólnej. 1 lutego 1927 r. udzielono mu pochwały i nagrody pieniężnej w wysokości 90 zł za „sumienną i gorliwą pracę w godzinach służbowych i pozasłużbowych”. 2 lipca 1928 r. przedłużono mu zawodową służbę wojskową do 30 czerwca 1931 r.

W międzyczasie Feliks Stroiński odbył kursy w Szkole Podchorążych Piechoty w Bydgoszczy i w Szkole Podchorążych Piechoty Rezerwy w Tomaszowie Mazowieckim. Dziennikiem personalnym MSWojsk nr 14/28 z 5 listopada 1928 r. został mianowany ppor. rez., w związku z powyższym, został z tym samym dniem przeniesiony do rezerwy i zwolniony ze służby w KOP w charakterze podoficera.

Z dniem 1 stycznia 1929 r. został przyjęty do służby w dowództwie KOP w charakterze pracownika cywilnego kontraktowego (pck) w XII grupie uposażenia. W okresie od 30 czerwca do 8 sierpnia 1930 r. został poprzez PKU Warszawa – Miasto powołany na ćwiczenia oficerów rezerwy WP. Kolejne 6-tygodniowe ćwiczenia oficerów odbył z dniem 2 marca 1931 r. 25 września 1933 r. został powołany na 5-tygodniowe ćwiczenia oficerów rezerwy. 16 czerwca 1939 r. ogłoszono jego awans na por. rez. WP.

Feliks Stroiński jako urzędnik Dowództwa KOP, od 1 lutego 1934 r. zaszeregowany był w IX grupie pracowników cywilnych kontraktowych. Z dniem 1 maja 1934 r. został zatwierdzony w VIII grupie uposażenia urzędników. Wg ustanowionego i zatwierdzonego przez komendanta Kwatery Głównej Dowództwa KOP w dniu 7 lipca 1934 r. podziału zadań i czynności dodatkowych, pck Feliks Stroiński był registratorem poufnym w kancelarii głównej.

Brał aktywny udział w życiu pozasłużbowym pracowników Dowództwa KOP. W okresie 27 stycznia – 8 luty 1936 r. wraz z 17 pracownikami cywilnymi uczestniczył w szkoleniu narciarskim zorganizowanym w Rabce. Podobnie, w dniach 26 luty – 14 marca 1936 r. wraz z grupą 10 urzędników brał udział w kursie narciarskim w Rabce. Ostatni odnotowany kurs narciarski z jego udziałem to wyjazd do Zakopanego w okresie od 21 stycznia do 3 lutego 1939 r. Był związany z organizacją wypoczynku w ramach Oddziału Ligi Morskiej i Kolonialnej (LMiK) działającego przy Dowództwie KOP. W 1938 r. jako skarbnik oddziału odpowiedzialny był za przyjmowanie opłat za obóz we Władysławowie (Hallerowie) zorganizowany w czerwcu 1939 r.

Był wielokrotnie odznaczany: Brązowy Krzyż Zasługi „za zasługi przy organizacji KOP” (1928 r.), Medal „Za Wojnę 1918-1921” (1928 r.), Medal Dziesięciolecia Odzyskanej Niepodległości (1928 r.), Odznaka Pamiątkowa KOP „Za służbę graniczną” (1931 r.), Srebrny Krzyż Zasługi (1933 r.), Brązowy Medal „Za Długoletnią Służbę” (1938 r.).

W 1926 r. Feliks Stroiński zawarł związek małżeński z Jadwigą Wierciszewską, c.

Aleksandra. W 1927 r. urodziła się córka Elwira Albina.

We wrześniu 1939 r. został zmobilizowany i przydzielony do 18 DP. Nie wiadomo, jakie były jego losy podczas wojny obronnej. Z przekazu rodzinnego wiadomo, że od października 1939 r. do lipca 1944 r. mieszkał na Starym Mieście w Warszawie i dzierżawił fabrykę pudełek blaszanych przy ul. Burakowskiej na Powązkach. Podczas okupacji miał organizować środki finansowe dla podziemia, choć nie wiadomo czy dla ZWZ-AK czy dla GL, gdyż miał znajomych w sztabie tej organizacji. Prawdopodobnie w jego fabryczce była tajna drukarnia. W przeddzień wybuchu powstania warszawskiego, rodzina Stroińskich przeprowadziła się do podwarszawskiej Radości.

24 października 1945 r. został przyjęty do służby w „odrodzonym” WP. Szybko awansował: na majora (31 grudnia 1945 r.), na podpułkownika (16 lipca 1946 r.), na pułkownika (12 lipca 1947 r.). Pełnił służbę na stanowisku szefa Wydziału Zaopatrzenia Departamentu Kwatermistrzowsko - Budowlanego MON. Od marca 1946 r. był inwigilowany przez Główny Zarząd Informacji. 20 lutego 1948 r. został aresztowany i osadzony w Więzieniu Śledczym Zarządu IV GZI w Warszawie. Po ciężkim śledztwie rozpoczął się proces, 3 listopada 1948 r. wyrokiem sądu wojskowego skazano go na karę śmierci, utratę praw publicznych, obywatelskich i praw honorowych na zawsze oraz konfiskatę całego mienia, za „zbrodnię sabotażu z art. 3 dekretu z dnia 13 VI 1946 o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy państwa”. Wraz z nim w tzw. aferze kwatermistrzowskiej skazani zostali także: Jerzy Broński, Jan Czeredys, Stefan Długolecki. Feliks Stroiński został stracony 28 grudnia 1948 r., a jego ciało prawdopodobnie zakopane na Łączce. Do dnia dzisiejszego nie zostało zidentyfikowane.

31 maja 1996 r. Sąd Najwyższy Izba Wojskowa, wyrokiem WO 205/95 uchylił orzeczenie wydane w sprawie z 1948 r. - wszyscy skazani i straceni zostali uniewinnieni.

Biogram opracowany przez p. **Marcina Maszewskiego**, uzupełniony przez **Artura Ochała** na podstawie materiałów z zasobu Archiwum Straży Granicznej z siedzibą w Szczecinie.

